

# PŘÍŠTÍ VRAHŮDA

„to bylo plánu a těch snů“

Obout si boty a vyrazit. Cíl je smělý, však cesta přetěžká. Naplnit tento jediný úkol svoji duší trvalo celý dlouhý rok. Rok naplněný tápáním a přemýšlením o tématu. Života, světa a taky tohohle plátku. A bylo toho spoustu, co vždy se zalesklo ve tmě a já si říkal, jo, to je přesně ono, ale pak jsem to jaksi zasnul **do podsvětí a jen v mlhavém snění** jsem se k tomu vracel. Z dálky odstupi se mi pak tyto věci jeví jako nepodstatné a málo bučící. Bič. Hnm. Jeho svist by měl kobyliku pohánět a tah oprati usměrňovat. Jenže bič nesvíští a ani tah oprati nepočítuji, takže je to jen na mém rozhodnutí, zda-li se to stane či nikoliv.

„Tak co, sern slyšel, že má vyjít nová Vrahůda?“  
vmetl mi během roku sarkasticky kde kdo do čumáku otázkou.

„Ale, jo. Bude, bude“ odpověď vyvíbavě stejná a jaksi ...pořád nic. Ptáním a babráním se v sobě bych mohl dojít k tomu, že jaksi žádný podnět nebyl natolik silný, aby přimlul tělo posadit se k počítači a začít spřádat sítě. A zatím ostatních pár lidí, kteří ještě neztrátili víru v tento vítr, přinesli v příběhu roku své články a možná už ani nedoufali v jejich zveřejnění a otištění. Těm patří moje omelva a mají u mě panáka. Zvláště pak Ctib, ten ma u mě panáku tučet (jen škoda, že jej z toho tak pekelně boli druhý den hlava... mě napadá, že by se to mohlo kompenzovat grassem, z čehož ho hlava neboli.) Takže boys, těžký sorry.

Co se událo a proměnilo ve světa běhu za ten roček?

No, musím přiznat, že to byl statný roček -- divý byček. Za Vrahounem vyrostlo pár pěkně jedovatých a vůbec ne jedlejších hříbků, který budou patrně i „*národa máho rakev'*“, protože se v některých z těch roztomilých domečků usadili pár dost vlivných chlápku, kteří si nenechají před barákem přece začlenit nějakou zavanějíca chamrad'. Paky mají v rukou už pár let, takže je jak s tím narábát'. A to, že už Královská preventivně Kriminální Komise (klerokokotoklan) na svých dýcháncích Vrahouna v hubě přežvykne a mimo protokol disputuje „jak se infiltrovat“ a „rybku na hák chytit“ o něčem svědčí. Minimálně o tom, že „*stačí jen zatáhnout'*“.

No jo, jenže jak ven ze smyčky? Bránit místo a prostor seč se dá, ale již teď přemýšlet o tom kam se vrátit? Jinou ideu nemám. Vylezli jsme z garaže, tak tam můžeme i zalezt, že jo, ale tohle řešení se mi jeví jako velmi provizorní. Jako jediné možné a stále řešení se mi jeví sehnat někde v okolí stodolu, za malý bakšíš a doopravovat ji tak, že se v ní bude dít existovat i větě v zímě. Jenže, kde ji najít, že? Ale je docela dohře možný, že někdo z vas, co tohleto loupete očima, o něčem víte... takže je to na vas. Ja v tuhle chvíli ani nevím, kde budu bydlet... ale to už je úplně jiná story.

Co dál? Co je náplní vrahovské existence v tomhle městě? Co přináší tomuhle světu? Poslední dobou jsem měl takový divný pocit, že to jaksi stagnuje. Že koncerty jsou stále stejné, že chybí jakási novy duch v tom všem. Existenci tohohle místa můžeme měřit metrem tři a něco let. Kdy počátku bylo spousta věcí nezvyklošených, které bylo potřeba přiblížit, abychom věděli jestli tohle cheme nebo ne. A tak jsme se vrhali do všemožných věcí. Trebas techno-dance party, které měly přitáhnout jiný okruh lidí do našeho hnízda. Stalo se tak nejednou, ale my najednou

zjišťovali, že tahle „scena“ je jaksi mimo naši misu a rozhodli se, že tyhle akce prostě dělat nebudem... protože se ti lidi s námi vnitřně úplně mltíjí. Hlavně teď myslím lidi, kteří na ty akce chodí. (Tady mi to nedá a kratel odbočím Někdy na konci června jel v rožnovském kině film, co se jmenoval **Nonstop party**. Byl to pro mě velmi silný zážitek. Nejenom pro to, o jakých kapelach a muzice byl. Přestože jsem velký fanoušek manchesterské sceny osmdesátých a devadesátých let a Joy Division a New Order jsou jedny z mých nejoblíbenějších kapel, tak ten film byl velmi trefnou parabolou k příběhu Vrahouna. Na akce do klubu Hacienda chodilo spousta lidí, ale táhlo to jenom pár borec, kteří byli dlouholetí přátelé a cele tohle fungování, bylo založeno na přátelství. Ty davy, který do klubu chodily, se chtěly pouze bavit. Našlapanej klub vrazil až po strop našlapanejch borec. A všichni měli spíš potíbeň vrazit pryč do sebe než do klubu, jehož pronájem stál měsíčně deset tisíc lech. Takže to nakonec došlo, protože to vzali do rukou dealaři a gangy a v klubu se stříhlo smutnej konec pravdivé story. Ale jak říkam, vzalo mě to a když jsem se jako poslední zvedal v kůně ze sedátka a v repráku dohrávali New Order píseň Here to stay, byl jsem naměkko jako použitéj útl. Došlo mi totiž, že dokud neladíme mit vlastní místo, které nám opravdu říká pane, a budeme epat za nájem člověku, který v tom tmi chodit, měsíčně dělá tisíc, věčně budeme na pokraji propasti a koukat se jak se dno přibližuje.

Taky třebas video. To je kupříkladu moje causa. Projelo nám očima pěkných pár filmajzů a přestože se vždy promítalo pro hrstku nadšenec, nmyslím že to stálo za to. Jenže pak se video rozflákal a nebyla sila najít někoho, kdo by to video neustále nosil a půjčoval. Takže to stagnovalo. Pak se našli dva nadšenca, kteří měli nějakou zásobu filmů a ochotu to dělat, ale nějak to všsumělo do ztracena a v tuto chvíli, kdy už zase video je, je toho po pěšně. Proč? Ti nevím. Ja svou možnost půjčovat kazety a shanět filmy jaksi vypořehoval. Ale ten počáteční pocit prázdnoty, po tom kdy už se nepromítalo, jaksi vymizel a teď už jak se zda filmy na Vraha nikomu nechytí.

No a tohohle prázdného pocitu bych chtěl využít kjisté analogii. Si představme, že jednoho dne si pan Kotré z velkého domu řekne že chce nájem za Vraha zvýšit dejme tomu o padesát procent. My samozřejmě neladim nit tolik peněz na zaplacení nájmů a pokud se nedohodneme, budeme muset vyklidit pozice. Co pak? Co pak řeknou lidi, kteří zase budou sedět buď doma nebo v hospodě a prolepat se chlastem. Budou mit taky ten pocit prázdnoty, že tady něco chybí? Nevím, aspoň zpočátku určitě, ale jsem přesvědčen o tom, že čas v nich ten pocit velmi rychle utiší a jen ve vzpomínkách s kamošema občas zahlásí jako to tehdy bylo... ale domnívám se, že vcelku to nebude zas tak akutně palit, aby vzniklou situaci řešili tím způsobem, že by se do věci obuh takovým způsobem, aby vznikl třebas **Vrah II**. Proč to tady tlačím? Asi protože si uvědomuju, že nám tuhle tílu nikdo z bester nesunda. Je vlastně stejně legrační, že někdo jiný tu potřebu nemá, než těch pár kofolů. Pořád se o něčem přit, diskutovat, rypat se v sobě i dmbych, tvořit, dychat... prostě žít. Asi je to tak, že bychom to už jinak neuměli a ani nechdli. Je to jako s rockenrollem. Pokud už to děláš tak dlouho, že to není možno nazvaty mladickým poboluzněním, nedokážeš se toho zbavit do smrti. Jako John Lee

Hooker, které měl koncert týden před svou smrtí ve svých 80. Vždycky mě strašně rozesměje, když čtu uzrání... "Prodám aparát na kyrtaru za 50 tisíc. Zn. Koncím" I když nechval dne před večer, říká se.

Pak tady v průběhu toho roku byla jiná paráda. První referendum v dějinách tohotohle národa. Bezpochyby spějeme k novému a lepšímu světu. Aspoň jsme si její zvolili. Budeme se být konečně jako ti, kterými jsme tak dlouho zavídali a zavídáme, budeme dokonce platit stejnými penězi a říkat jim naše. Budeme se moci chovat v chudších zemích ještě neomaleněji než dosud, protože budeme nosit příznaky klubu vyvolenějších a dychtějších s patentem na všechno co se pohne. Papírkům se prostě podařilo přesvědčit (a mezi nama, jim to nedalo zas tak velkou práca) že tahle cesta je pro nas tou nejlepší. Když o tom tak přemýšlím v mlze v dálce za takových dvacet třicet let vidím další referendum (pokud ještě t nahore neoblbnou plebs nějakým novým fetišem a nezavají jej volebního práva) referendum o transatlantické unii, kdy by byl trh konečně vysvobozen z pout hranic a konečně by se to mohlo rozjet naplno. Ostra verze, žádné demoaček. Prostě máme co dít. Čechům budou vždycky koukat nohy z něčí prdele.

Pak tady máme vor on terror. To je pořad jen rozjezd před vor on freedom, která je v dalším plánu. Vlastně to jde ruku v ruce s trendem, sednu si před bednu a poslouchaj, my už to zařídíme tak, abys ty a tvoje rodina měl bezpečný a suchý místo, kde budeš vychovávat své děti podle plánu, který bude odpovídat společenským poptávkám a trhu pracovních sil. (pokud se teda bude ještě chodit do práce, neboť robotizace je na takovém postupu, že bych se nedivil, kdyby už se do práce nechodilo vůbec. Vlastně mu to nyní evokuje tu scénu z prvního dílu Matrixu, kdy se v těch plazmových kukaných rodi dětí a stroje to celé obhospodaňují. Dvojka prý nestojí za nic.) Od konce druhé světové války nebyl na Zemi ani jediný mírový den, zni hlas před jednou písní od Deezartérů. Smutný a nevyvratný fakt. Žijeme tenthle svět, rodíme do něj děti a umíráme v něm.

..... Včera večer jsem se potkal s U, na 6. Já tam seděl s L, a on tam přišel se dvěma kámošema. Povídal o tom, že končí. Dá si nějaké danut a pak, že to sara. Je mi to líto. Pak jsme šli s L. knám domů. Ukazoval jsem mu jak se hraví dvojnásobí. Zavřel jsem Kuzněv večírku. Já šel spát, on domů. Nechodit do hospody!

... Je mráz. Šestnáct pod nulou. Trochu sněhu. Máme zkoušku U, tedy chce říct přede všemi, že do určitého data končí. Můžu si tipnout. Bude se to opakovat to samé co s P? Jěnože to by přestal O pit? Nevím, je těžké přestat. Vím to. Jakýkoliv svod, kterému jsme zvyklí podléhat, je těžké překročit. Ale je jisté, že pokud chce C žít a má žít, nezbyde než přestat pit.

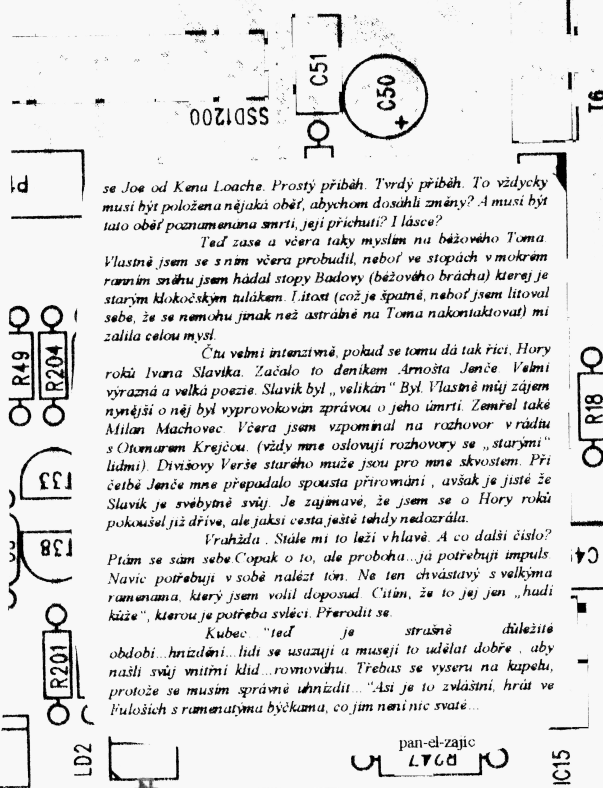
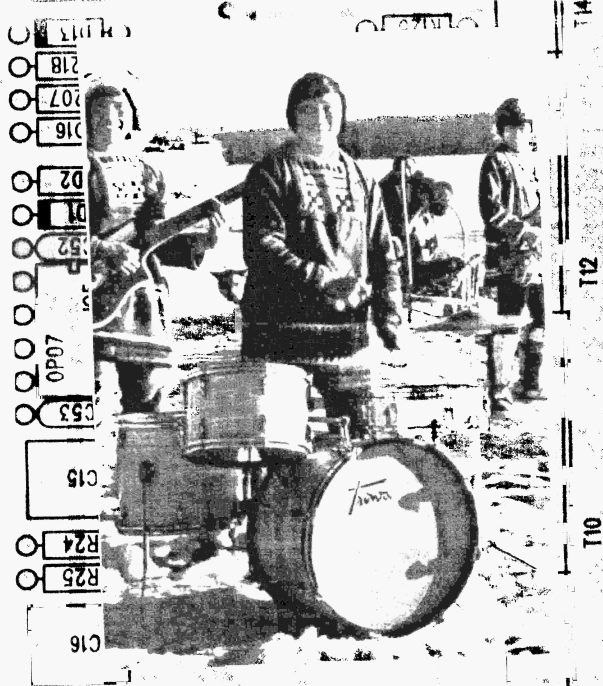
A stejně, když jsem o tom přemýšlel, stejně se to muselo vyhrout, neboť O se nedovadé tak ovládat, aby neměl s U. konflikt, byť nepatrný. On naopak konflikty hysterie neznaší. Předpoklad rozpadu už odpocítka. Poslouchám Lesika Hajdovského a znovu mne překvapuje jak mnoho mne oslovují jeho texty. Ony to vlastně nejsou jeho texty, ale mnoho se mi líbí. "Tato Pamatuj se na ty počmárané stěny". Jestlipak si i já budu pamatovat na tato slova... obavám navzdory, byla to dobrá zkouška. Pro nadostatek času U. nic neřekl V sobotu v 11.30?

Je sobota. Mám kocovinu z piva, která jsem vypil. Je půl jedenácté. Vařím fazole. Budeme nahrávat. Boli mne hlava. Piju chin-mee - v úterý jsem si udělal včejomně radost a koupil jsem pět druhů čaje. Reynek. Hladan si knému cestu. V jednoduchých, velmi věsných a krátkých ľudských verzích se ukryvá něco, co zatím spíše jen našim. Je to snad to pro to, že stále ještě nemám domov? A nabzuju její-li kdy?

P. říkal, že douká, že při nahrávání konečně překročím svůj stín. Nemohu doufat. Musím to udělat. A nechtěl. Přestat kouřit tabák, přestože je to stále těžší. Vprvé řadě jsem slaboch.

Přicházím na to, že život a jeho krása spočívá v prve řadě v činnosti - v tom něco dělat. (upřít zrak a mysli do dálky...)

Je ráno. Piju zelený čaj a připravuji se na nahrávání. Včera večer po zkoušce jsem viděl krásný film. Jmenuje



se Joe od Kena Loache. Prostý příběh. Tvrdý příběh. To vždycky musí být položena nějaká oběť, abychom dosáhli změny? A musí být lato obětí poznamenanu smrtí, její přichutí? I lásce?

Tad zase a věra taky myslím na běžového Toma. Vlastně jsem se s ním včera probudil, neboť ve stopách v mokrom raním sněhu jsem hádal stopy Badovy (běžového brácha) kteréj je starym klokočským tulákem. Litost (což je špatně, neboť jsem litoval sebe, že se s nímohu jinak než astrašné na Toma nakontaktovat) mi zalila celou mysl.

Čtu velmi intenzivně, pokud se tomu dá tak říci. Hory roků Ivana Slavika. Začalo to deníkem Arnošta Jenče. Velmi výrazná a velká poezie. Slavik byl „velikán“. Byl. Vlastně můj zájem nymějši o něj byl vyprovokovan zprávou o jeho úmrtí. Zemřel také Milan Machovác. Včera jsem vzpomínal na rozhovor v rádiu s Otmararem Krejčou. (vždy mne oslovují rozhovory se „starými“ lidmi). Divavýj Verše starého muže jsou pro mne skvostem. Při četbě Jenče mne přepadalo spousta přirovnání, i avšak je jisté že Slavik je svobdný svjz. Je zajímavé, že jsem se o Hory roků pokoušel již dříve, ale jaksi cesta ještě tehdy nedozrála.

Vrahžda. Stále mi to leží v hlavě. A co další číslo? Pám se sám sebe Copak o to, ale probha...ja potřebuji impuls. Navíc potřebuji v sobě nalézt ton. Ne ten chvástavý s velkýma ramenanama, který jsem volil doposud. Čítam, že to jej jsm „hudi káže“, kterou je potřeba svléci. Přerodit se.

Kubec „ted“ je strašně důležité období...hznění... lidi se usazují a musejí to udělat dobře, aby našli svůj vnitřní klid...rovnováhu. Trebas se vysera na kapeku, protože se musím správně uhnědit. „Asti je to zvláštní, hrát ve fúloších s ramenanyma býčkama, co jim není nic svate...“

## POZNÁMKY K VRAHŽDĚ

Tohle číslo se objevuje na světle světa s několikaměsíčním zpožděním, čili pár textů - alespoň těch, které mám na svědomí já, prostě zestárlo. Nejsou už tak žhavé, jak jsem je pocíťoval při psaní. Nevyřadím je, přece jen stojím o to, aby zazněly. Ale sere mě to fest.

Pokud jde o přemítání nad koncerty, nepodařilo se mi najít dost času, abych se mohl věnovat akcím, které se odehrály v mezidobí od původní uzávěrky do teď, a docílit, aby tohle zpravodajství bylo co možná nejúplnější. Omlouvám se. Optimistické shrnutí: do příště je co zlepšovat.

A ještě něco. Abych předešel nedorozumění, raději ještě jednou zdůrazním: píšu své postřehy a názory týkající se koncertů především proto, že mě nezřítelně baví věnovat se muzice ze všemožných stran, rád ji poslouchám, rád ji hraju, rád o ni mluvím, rád o ni čtu, rád se nad ni hádám, rád řeším, co mi připadá paradní nebo co mě prudí. Dá se říct (ne stoprocentně), že každá kapela je mi automaticky blízká a sympatická už samotnou svojí existencí - lidí, co v ni hrají, se pokoušejí tvořit, a to já žeru. Ovšem jejich pokusy dopadají z různých důvodů různě... a o tom se chci s váma ve svých člancích bavit. A rýpám se sice v tom cizím prádle jaksi bez vyzvání, koukám ale při tom nefrajřit, nehrát si na vševěda, který nad hlavama ostatních soudí, co je dobré a čím je třeba opovrhovat. Svoje pohledy nikomu nevnucuju coby jediné správné. Znovu opakuju je jasné, že moje a vaše názory se budou leckdy lišit. A o to konec konců jde.

(psáno 13. 8. 03)



## KOULE RAJTOUJOU NA BOMBA ČÚRAKOVY



Přátelé, to máte tak: vzhledem k tomu, že jsem ůchyl nejspíš docela nadměrně, nadmiru miluju povídat si o muzice. Když slyším nahrávku, která mě rozrajuje, toužím se o takovej zážitek podělit s někým, koho to bude zajímat - a kdo mi třeba povykládá o tom, co sjiždí zase on. Čili - s podobným úmyslem vám tímto předhazuju svůj soukromý žebříček nejřetovějších hustot, které během poslední doby projely mým magnetákem, cédečkem či gramcem (konečně jsem ho - já chvej! - zprovoznil!). A jestli máte někdo podobnou potřebu - ozvěte se! Tož tu to je (bez pořadí, prosím, přece jen nejsme na dostizích, že):

- \* RUDIMENTARI PENI - Cacophony (MC)
- \* LESSER OF TWO - War Circus (CD)
- \* CO-CA - Zapalte ohně/ Mrtví Havlovi (LP)
- \* PSYCHO ATTACK OVER EUROPE II. (LP)
- \* INCONTROLLADOS - Hven vil det gavne? (MC)
- \* RUN DMC - nějaká pojebaná kompilačka (CD)
- \* TORNÁDO LUE - Vlky (CD)
- \* VLADIMIR MERTA - Ametysty (CD)
- \* DEZERTER - Ziemia jest plaska (LP)
- \* BORN AGAINST - The Rebel Sound... (CD)

-CTIB-



*Uderem tohoto čísla zřizujeme ve Vrahždě koncertní rubriku - je absurdní, aby se v plátku, jehož existence souvisí s Vrahounem, TAK MÁLO mluvilo o muzikách, co tudy prohrměly. Nedočtete se ale o všech koncertech - sam je nestihám komplet navštěvovat, a nikdo další, kdo by byl ochoten o nich psát, se zatím nenašel. Možná jsem se ale jen špatně poptával a v příští Vrahždě to bude barvitější...? No nic - vtejte tedy v našem víceúčelovém zařízení (zasvěceni vědí, že vrahounský sál dopřává i bonus - funguje občas taky coby sauna) - tentokrát vás při procházce zdejším panoptikem kolem ramen důvěrně a se světláckým úsměvem obejmě*

**-CTIB-**

*Jo, a ještě něco: vše, co se dočtete na řádcích níže, jsou jen a pouze MOJE VLASTNÍ názory. Nic mňh, nic víc. To, že si někdo jiný koncerty, o kterých píšu, užil jinak, je přirozené. Tak jazz a hrůza!*

#### 4.1. - SEE YOU IN HELL, CEREBRAL TURBULENCY, ANTICHRIST, SILENCE

Koncert otevírali brnění extrémisté SEE YOU IN HELL. Už na Vrahovi kdysi brněli - a dneska mě to teda rajcovalo neporovnatelně mocněji. Kapela rozšířila obsazení o druhou kytaru - mám pocit, že by ráda zněla podobně jako party okolo Prank rec. Proti gustu... že jo, osobně se mi ale líbily víc biče s punkovým jazejkem (připadá mi, že jich v repertoáru pekelníků přibýlo - pro mě to znamená plusové body) než momenty, kdy muzika podmračeně ztěžkla nebo se naopak pustila do ultrarychlé sypárny - v těch chvílích mi kapela zněla zlehka rozkodrcaně. Na závěr gigu ohlásil kytarista Filip covery od, cituji, „nejlepší severomoravské kapely“ - dramatická pauza - „RADEGAST!“. No, vysmahli je férovo a získali mě tak definitivně na svou stranu. Nashle v pekle!

O CEREBRAL TURBULENCY (Ostrava) vám toho moc nepovím. Je to technicky bezchybná metalová kapela s občasnými grindcorovými odjezdy. Zpěvák střídá různé hlasové rejstříky - a v momentech, kdy nasazoval démonický bas, jsem se - uprostřed vši té hordy neznabohů, no fu! - modlil za naše zpěvové repráky, které hrozily opustit své místo v bednách. To, že mi

tahle muzika nic neříká, ovšem neznamená, že ji považuju za špatnou.

ANTICHRIST z polského Lublinu patří k mým nejoblíbenějším koncertním skupinám. Hustě mě medí hlavně hra kytaristy Bociana - celý se nad pádlem jakoby schoulí, surově odbíjí tíživé riffy, ze kterých co chvíli vystříkne kakofonie kratičkého noisového sóla (mimočodem: i mimo pódium je to pozoruhodný člověk s pozoruhodnými názory - v Hluboké orbě č. 21 je rozhovor s ním, který všem vřele doporučuju k přečtení, i když s ním v několika momentech ještě vřeleji nesouhlasím; a jedna kuriozita, jež by mohla řadě tuzemských punks posloužit k malému zamyslení: tenhle satanáš a zvrhlík, který usírovacími porvyvy svého vzteku tak působivě útočí na náš klid, učí na lublinské univerzitě). Dneska ale ANTICHRIST působili trochu unaveně - nejspíš protože šlo o poslední koncert jejich turné - navíc myslím nehráli žádné nové kusy... Můj dojem zkrátka nebyl tak intenzivní jako při předchozích příležitostech.

Věděl jsem už dřív, že ANTICHRIST a SILENCE jsou personálně spřízněné skupiny. Před koncertem mi pak kdosi vysvětlil, že zpěvák z ANTICHRIST hraje v SILENCE na basu. A tak jsem na hubeníka, který po gigu pořád tvrdnul za škopkama a ovíval se trikem, hleděl čím dál netrpělivěji a už už jsem mu chtěl říct, aby si sbalil svoje hebla a dovolil dalšímu nachystat se, než mi došlo, že i borec valí v obou partách - a v obou na bicí. A v obou hrubě - a v SILENCE snad ještě nápaditěji. Hudebně by se SILENCE dali zaškatulkovat jako emo, což není styl, který by mě bůhvíjak oslovoval. Tohle se mi ale líbilo moc. Ne že by se kapela zvukově nějak zvlášť vymykala záplavě jiných podobných spolků (další módní vlna - a zas všichni znějí stejně; po kolikáté už? a kolikrát ještě?). Písně TICHÁ ale stály na rajcovných nápadech a muzikanti se do nástrojů opírali s takovým gustem, vervou i fantazií, že jsem zapomněl na černé myšlenky o dalších kopíračích a... prostě se nechal unést.

#### 18.1. - SICHERHATESYSTEM, VETO, FOOLOCRACY, OKO

Daň za Vraha: člověk občas na muziku musí, i když je momentálně v hajzlu a náladu má na



cokoliv jiného - popřípadě na nic. Mimo jiné i proto jsem tentokrát prosal SICHERHATESYSTEM, kteří koncert otevírali. Zúčastnění informátoři ovšem vykládali o vydařeném gigu a jeden z nich dokonce přirovnával SICHERKY ke Zrádcům rasy (r.i.p.) - no!

Na VETO jsem se už dal jaksi dohromady. Ještěže tak! Mám pocit, že šlo o snad teprve druhý koncert téhle party - a byla to velmi solidní soda! Ustřeloval jsem hlavně na holce za bicima. Hrála ostře a přesně a dynamicky a kapela se pod její palbou vzpínala jak kůň, kterej se v divokém tanci snaží setřást krotitele (vůbec - všimnete si, jak zásadní slabinou spousty slibných tuzemských punkových kapel bývají bubeníci - a naopak, jak dobrý řezník pozdvihne z bláta i jinak sucharskou partu). Braly mě taky silné riffy, na kterých písničky VETA stály. připomínalo mi to místy třeba starý Radegast. Žial' pořádný kus jinak hustého zážitku mi ukrojil zpěvák. Opravdu mu nechci krivdit, možná se na něm jen podepsala tréma, těžko říct - typ nicméně vystupoval tak, jako by tomu, co zpívá, ani moc nevěřil.

To takoví FOOLOCRACY dovedou na koncertech rozdělat pěkný ohýnek mimo jiné zrovna díky zpěvákovi - Kubeč s mikrofonem v ruce nenechá nikoho na pochybách, že je přesně tam, kde chce být a dělá právě to, co dělat chce. I tentokrát, napumpovaný dávkou divě znetvořeného rock n'rollu, balancoval nad propastí publika ležerně jak seladon okolo lázeňských paniček, patřilo mu půdium i lidi pod ním ... ovšem tentokrát kromě mě. Frigidní ctib totiž už zase posedával bokem jak zchromlejí kolenníjdoucí a marně se snažil vyburcovat se k jakékoliv emoci. Asi to byl slušný koncert. mně to ale dneska nějak nesedlo. (drobnost na závěr: název skupiny ne možná doslovně, leč zvučně přeložil mistr Kav: ŠAŠKOVLÁDA. Beru! - ostatně dovolte odbočku: proč se vůbec tak málo českých punkových kapel, časáků, distribucí atd. v poslední době jmenuje česky? Když tu kdysi hráli Oi Polloi, bavili jsme se s jejich tehdejšími bubeníkem, kterej kdysi na zdi zahlídl nápis „fuck the police“. „Proč to není česky?“ ptal se ten týpek. „Rozumíš, když tohle někdo nasmaží na zeď u nás, tak pro kolemjdoucí je to fakt

vostrý. Jenže tady to zákonitě nemůže nikoho praštit do očí stejně silně, to je snad jasny!“ A já jsem si ten nápis představil: MRDAT POLICII. To má šmrne, ne?)

V kapele OKO, která nastoupila na závěr večera, valí tři typani z FOOLOCRACY spolu s par kámošema takový bigboš bez zpěvu, zato se dvěma saxofony, co pekelně neladí. Myslím, že má jít spíš o přátelskou pojebávku než o vážně míněnou skupinu. OK?

## 7.2. - CTC, ŽÁDNÍ GANGSTERI, RAPLINE

Stylová michanice - ve vražedném šejkru se dneska natřepával hrubý punk od vsetinských kopečů CTC, a k tomu dvě rapové party, halenkovsko-vsetinští ŽÁDNÍ GANGSTERI, plus novojičínáci RAPI.INE. Měl jsem z tohohle koncertu docela vitr, s Výborem jsme totiž nedávno hráli na dvou hiphopových akcích, ze kterých jsem byl tak zpruzen, jako už dlouho ne, nicméně...

Na CTC jsem byl hrozně natěšený. Mám k téhle kapele zvláštní vztah, dodnes žiju z jednoho jejich vystoupení ještě v Garáži, kam jsem dorazil v těžkých chmurach (pár dní předtím jsme se s mou tehdejší kapelou vyřili v autě), a ze kterého jsem odcházel přeplněný novou energií a hlavou mi dunělo „...jsi živý, jsi zdravý - tak jsi bohatý!“ Tenhle bič už ale CTC nehrajou - a pokud mě paměť neklame, tak žádný ze starších. Ovšem nové kousky si se starými rozhodně nezdají. Kapela se navíc kurevsky zlepšila po muzikantské stránce - a třeba Šiška za bubnama si sjel jaký jsem od něj ještě neslyšel. Pokud bych měl mermomocí přirovnávat, připomnělo mi to ve své strohé a naléhavé pochmurnosti polskou Inkwizycju - to ale berte s velkou rezervou (už proto, že koncertně jsou CTC -teda aspoň podle mě - daleko lepší). Intenzivní zážitek! A mimochodem - taky tak prožíváte ty zvláštní momenty těsně před prvním odklepaním - momenty napětí, kdy celá kapela na okamžik znehybní a semkne se kolem neviditelného středu... a pak paličky jak zuby v bezmasých čelistech zavrazdněných hlídačů dávneho pirátského bohatství odevčaknou zaklinadlo - tak - tak - tak - divoký kůň s nozdra v plameni zařve, kopyty potěžká vaše vnitřnosti a pustí se s



vama prastarou cestou do míst, o nichž už člověk dávno zapomněl, že existují, a odkud se vrací znovu - načas - smířen sám se sebou?

**ŽADNI GANGSTERI** přijeli na Vraha v oslabení, jeden z dvou MC's onemocněl, takže mikrák tentokrát kontroloval pouze Václav (když už je řeč o sestavě - desky tu strouhá DJ Valouch). To, co mě na **GANGSTERECH** (teda pardon, **ŽADNÝCH GANGSTERECH**) mimořádně bere, jsou texty - bez nekonečného vyvařování v nudných hiphopových klíše jdou po palčivých tematech (namatou: hudební byznys, vražedné rodinné stereotypy, politika jako lukrativní kšeft, schovaný za maskou líbivých slov) a navíc jsou velmi osobitě napsané. Muzika ovšem připomíná na můj vkus kapku vyměkklé pražské partičky (Penery, Indy a Witch), takže mě vystoupení po nějakém čase začalo zmahat - já přece jen raději ostřejší ton.

Co se tohodle týče, docela jsem se spravil při **RAPLINE**. Ti na Vrahouna vybalili energičtější verzi stylu - dva uštěkané, překřikující se vokály, pompezní, šlapavější muzika - hudebně mě to bralo o poznání víc. Naopak texty mě oslovovaly jen občas, to když se oba rapeři přestali zabývat tím, odkud jsou, koho respektují, proč rap milují a jak jim žijou, a pustili se do měně omšelých témat (je mi ale jasné, že to, co je a co není omšelé téma, je do značné míry věc názoru - pro mě to byly třeba okamžiky, kdy se typci začali navážet do fašounů; medi mě, když tenhle problém pocituje jako palčivý i někdo jiný než punkové kapely). A protože můj celkový dojem byl příznivý, nezbyvá než zakrakovat na závěr ono nesmrtelné - někdy přistědě...

P.S. Úplný závěr večera ale patřil freestyly - a chlapek, co čapnul mikrofón, byl nemožně přirozralý debil, který se nezmohl na nic jiného, než na vypatlané vulgární rymovačky. Moc se mi líbilo, jak byl zneškodněn - kdosi z davu posluchačů (neměl jsem v tu chvíli tucha kdo) si vzal taky mikrák a naimprovizoval pádnou rapovanou odpověď, která měla, na rozdíl od žbleptání toho idiota, hlavu a patu - a navíc i štávu. Tak tohle se ti, Prudy, fakt povedlo!

## 21.2. ME2D, NO FEELING, DICELLES

Mám moc rád surrealisticky pop, který hraje ME2D. Na nedávno vydaném cedečku jako by

vás jejich zvonící kytary hodlaly protáhnout podivuhodnou krajinou velmi sugestivních textů až někám na přelom osmdesátých a devadesátých let, do dob největšího rozkvětu toho, čemu se tenkrát říkalo nezávislá scéna. Jenže koncertně se mi ME2D nelíbil. Kapela hraje velmi zřídka - nejspíš i proto při vystoupení působila tak plaše a spousta drobných momentů, jež v ME2Dích písničkách dělají neopakovatelnou atmosféru, pohřbila pod hlinou nervozity.

**NO FEELING** - anglicky zpívaný poppunk z Lítvínova, který mi hudebně nic moc neříká. Po třech kusech mizím na odpočinek, takže závěrečný cover Dead Kennedys ke mně doléhá jen skrz dveře na chodbu. Je ale třeba říct, že kapale to šlapalo férově, takže ti, které takhle nota bere, mohli být spokojeni.

**DICELLES** (Vsetín) - nevím, nakolik to byl záměr, ale muzika mi přišla silně říznutá českým předpřevratovým androšem: monotónní smyčka valivého hasového motivu, vynervovaný bici break... jen ty chaotické útržky hovorů, psího štěkotu a vůbec všemožných ruchů obstarával nástroj nad jiné současný - počítač. Znělo to zajímavě a misty opravdu mocně, pokudže ale jen do doby, než nastoupil vokalista. Záměrně neříkám zpěvák - týpek spíš urvaně recitoval dokola se opakující kratičké útržky textů, jejichž smysl mi unikal. Sory, nemyslím to zle - mně ale takový způsob vyjadřování přijde jaksi bezradný, jako ukřičená kamulláž prázdná. Je mi sympatická snaha těchhle vsetinských elektronikou říznutých partiček znít po svém, žádná z nich mě však zatím doopravdy nesebrala.

## 7.3. - CO-CA

Sál plný lidí. Ode dveří se houstnoucím houfem postupně proderou čtyři typci. Na rozdíl od ostatních se ale nezastaví před pódiem. Hupnou navrch. Přes hlavu si přehodí pásy od kytar, bubeník usedne dozadu za škopky. Světlo v sále zhasne, zůstává svítit akorát stolní lampa, zaryglovaná hlavou dolů v polystáku na stropě nad jevištěm. Kytarista s čertovským rohami vkšticí otočí knoflíkem na zesilovači. Do dozrívajících pojebávek publika vklouzne stoupající postupka táhlých akordů, ukončená pokaždé zakvičením zpětné vazby. A znovu - odzdola nahoru - a feedback. A zas.



Nepozorovaně se připojuje druhá kytara s basou. A pak – prásk! – a jedou všichni. Kytara bloudí v psychedelickém sóle, ale hned se zase vrací a spolu s ostatními klouže v monotónním motivu. A zase vyhrávka. A zase zpět. A... a šlus, intro je za náma a nastupuje první bič...

Myslím, že můžu bez nadsázky říct, že koncertů CO-CA jsem zažil mraky. Byly různé – skvělé i nevydařené, koncerty před nabitým sálem i koncerty pro hrstku lidí, co raději pochlastávali u baru, koncerty překypující magickou energií a povznášející i koncerty ožralecké a destruktivní ... nikdy jsem ale nezažil jedno: že by tahle kapela svůj gig vzdala. Že by ho vzhledem k nepříznivým okolnostem odzvíla, odehrála na půl plynu, nechala ho plavat...

A co mám psát dál? Že hrajou muziku silně řízlou duchem americké punkové historie? Že mají texty palčivé k vzteku, k slzám či k euforii? Že měli dneska dobrý zvuk, byť kytary byly potlačené a na jejich úkor vynikal (překvapivě srozumitelný) zpěv? Že díky tomu vyzněly působivě vokální nápady? Že nové písně jsou zvukově jedovaté, ale zároveň melodické a ... jasně, hitové! - jako nikdy předtím?

Sakra, asi nejsem ten pravý pronějaké objektivní psaní o téhle partě. Jde to vůbec? A co, k čertu s tím. Byl to zkrátka skvělý koncert. Víc takových!

Ale dovolte ještě post skriptum. Víte, je to něco podobného, jako když se spořádané učitelky\* češtiny snaží v hodinách literární výchovy hovořit o prokletých básnících – můžou jejich dílo vychvalovat jak chtějí, ale co z toho, když jste si jisti, že kdyby některého z těch lidí skutečně potkaly, oťrásy by se hnusem - pokud by rovnou nevolaly pořádkové síly na pomoc proti silám zla. Co tím chce říct? Jeví se mi, že hudební a textový svět NEVINNÝCH SPOULUVINNÍKŮ\*\* oslovuje postupem času čím dál více posluchačů (svědčil o tom mimo jiné i solidně nacvaknutý Vrahoun na tomhle gigu) - ale jen málokdo z nich je schopen vydržet delší dobu v blízkosti jeho hlavního tvůrce, autora většiny muziky i slov, Fekála. Kde se bere taková disproporce? Bojím se, že z velké části v neochotě lidí snášet kontakt s někým, kdo až příliš často říká lidem nepříjemné věci do očí, komu nejde v první řadě o „pohodíčku“, o

bezkonfliktní poplácávání si po ramenu, ale o ... jak to pojmenovat?... vnitřní opravdovost. Víím, je to jen část celého problému, nicméně část v mých očích velmi podstatná (ostatně - v téhle souvislosti stojí za zamyslení i to, proč se CO-CA jmenuje právě tak, jak se jmenuje - domnívám se, že to může mnohé napovědět).

Pokud jde o Holanďany THE TOAD, kteří měli taky vystupovat: ti rozmnožili početnou řadku kapel na Vraha nedorazivších. Je ale třeba dodat, že jejich důvody byly smutně padné - basákoví během šňůry těžce onemocněl otec a skupina se proto rychle vrátila odněkud ze Slovinská domů. Škoda, kdysi jsem na Vsetíně slyšel předchozí inkarnaci téhle party THE TEMPORARY TOAD a jejich melodický PUNK, řízly třeba Bad Religion, mě tehdy docela bral.

\*učitelky (=ženy) si beru do huby ne proto, že bych učitele (=muže) považoval automaticky za otevřenější - jen mám před očima konkrétní osoby, jimž jsem během své školní docházky prošel pod rukama

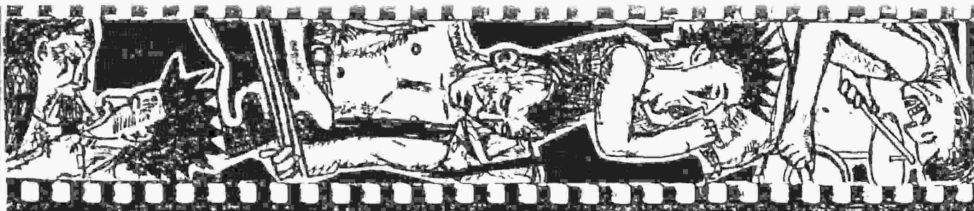
\*\* (COMPLICTE CANDIDE = SPOLUVINA NEVINNÝCH)

### 15.3. - KONFIDENT, LO3

Tak tady mám áčko (=absence). Čili akorát víím, že nepřišla původně avizovaná KLINIKA, zato dost lidí na ni ano. Sorry! Vylhle změny programu akcí jsou krajně nepříjemné, kór pro lidi, co třeba přijedou z větší dálky - jenže jak tomu cheete zabránit? Raději vždycky zavolejte (Martin - 603.845 509)!

### 21.3. - FESTA DESPERATO, AD CALENDAS GRAECAS, AKURAT

Vrahoun zas jednou praskal ve všech. Myslím, že většinu lidí přitáhl AKurat - ovšem všichni si tentokrát mohli (no, někteří spíš museli) popřát koktejl chuťově fakt fest různorodý. Začínali brňáci F.D. Vylezli na pódium, chvílka bezutné pojebávky, pak první odklepání a... u! Kulometná dávka od bubny, kolem uší provržeští šrapnelny křečí kytarového komba... Kytarista sebou začne škubat, jako by mu nástroj bezustání probíjel. Výskok - a při přistání klopýtne a padá z pódia zády do publika aniž by přestal hrát ... no hotovo! Líbilo se mi to jako prase, zvlášť když



potom Mira Kokavec (jinak Última ratio rec.) za mikrofonom přidal pár komentářů k písním na nezvyklá, nicméně palčivá temata (zaujalo mě třeba zamýšlení nad místem, kam může být člověk pohřben a rozjelo mi to další asociace - zkus si představit, že jsi natolik pevně připoután k místu, kde žiješ a o které se staráš, že chceš, aby tam tvoje tělo zůstalo i po smrti a stalo se tak znovu částí nepřetržitého koloběhu vznikání a zanikání - jenže i o takových věcech za tebe rozhoduje někdo jiný; a prosím vás, nehleďte v tom, co vám teď vypravím, žádnou romantickou patinu - hlína je sice od nohou většiny z nás oddělena betonovou slupkou, to ale neznamená, že právě odtamtud nepochází všechno - všechno!!! -, od čeho se odvozujem). Hudebně je F.D. ultrarychlá uřvaná palba, bezhlavý úprk, prostřídány čas od času různými šlapavými pasážemi ve středním tempu. V závěru typaní zaprasí ještě dva coversy - jeden od Reagan Youth (kapku chaotická verze), a jeden od kvarteta z Hustých pičí, se kterými F.D. sdíleli koncertní šňůru.

Ano, od AD CALENDAS GRAECAS. Ti toho večera nastoupili jako druží - a sjeli si jeden z nejlepších gigů, jaký jsem od nich slyšel (i když Lochnes po koncertě skuhral, že se jim moc nevedlo - jo, často to kapela vidí jinak než publikum). Známi tuhle partu už fakt velmi dlouho - a vím, jak dlouho jim trvalo, než se vyhráli do tehle podoby. Čili dneska od nich můžete slyšet hodně osobitou verzi punkového chlustance. Tu osobitost má do značné míry na triku kytara - konečně ladí (teď Kanálovi trochu křivdím, je fakt, že ladění vychytal už před nějakou dobou, ale...), a tak i když jsou ty charakteristické vyhrávky lehce heavy (no, misty teda i víc než lehce, aspoň podle měho), mají svůj - a zkrátka konečně můžou vyznít. A další změna k lepšímu - nový basák. Ten tepe pokaždé už během chystání (pro ostatní z kapely, kteří pobíhají okolo, tahají se s heblama, a připravují se, to musí být občas trochu voprutz, ne?) - při koncertě se sice občas utne, vynahrazuje to ale dravostí, se kterou do hry jde. Těším se, až frajeri vylezou s nějakou novou nahrávkou. Neschyluje se? Mělo by!

Po A.C.G. byla nejdřív dlouhá pauza. Hvězdy večera smýkaly na podium aparat. Pak zvucení.

Už během něj se dav ve vrahounském sálečku natrásal jak v bazénu, kde fíčí umělé vlny. A co teprve, když AKURAT spustili - po několika písních jsme na žádost bubenika museli otevřít okno, což jindy, z několika pádných důvodů, zásadně neděláme. Dnes by se tu ale lidi nejspíš posadně udusili... AKURAT dali tentokrát téměř dvouhodinový set, během kterého se kromě starých bičí objevila i spousta novinek - no a hlavně ty mě dostaly. Muzika mi sice čas od času zněla až moc... no, ne snad sladce, ale řekněme popově, ovšem na čem jsem uštěřil skutečně hrubě, byly texty (snad jen ten jak .....zpívám a tancím a jím pomeranče... mi nesedí - mám to ale debilní vkus, co, takovej hit a mně se nelíbí!). Totiž to je tak: vedle něžných, poetických momentů kapela vybalí sarkastickou bajku o oslechlých senátorech, posmutnělý příběh o tom, že máme konečně svobodu ... vybrat si který TV kanál chceme, zasoutěžit si v TV kvízu - a když ho nevyhrajeme, nevádí, hlavně že nás budou poznávat sousedí, až pak půjdeme po ulici... Nebo další story - diskotéka hraje, týpek obhlíží holky na parketu a přemýšlí, kterou by pozval na drink - a když si pak konečně vybere a tancují spolu, zjistí - ó hrůzo! - že tahle jeho nová buхта není oblečena do značkového! Přemýšlím, kdo u nás dělá podobné písně jako AKURAT - a nikdo mě nenapadá. Snad jen někteří písničkáři mivali svého času podobnou paletu. A ještě jedna věc: AKURAT bere za hrani peníze. Živí se tím. Někomu to nesedí. Nemůžu si pomoci, mně to přijde jako poetický způsob obživy.

#### 14.4. - BORN DEAD ICONS, ARTIMUS PYLE

Pa-rád-ní koncert! A na to, že bylo pondělí, taky mimořádně slušně navštívený - nastěší, protože kapelám na šňůře je třeba každé kačky (a Vrahovi koneckonců jakbysmet).

BORN DEAD ICONS, sympatáči z frankofonní části Kanady, probráli kámen-nůžky-papír, který si na začátku střihli s typanama z ARTIMUS PYLE, a tak museli na stějdž jako první. Osobně v jejich muzice slyším silnou ozvěnu motorheadovské šlapárny - ale písně jsou navíc proloženy spoustou vynalézavých rytmických kotrmelečů, neočekávaných vyhrávek a záseků. Když jsem B.D.I. slyšel poprvé z kazety,





působilo to na mě až překombinovaně, naživo ale zněli i se všim tímhle frajeřením fantasticky. Zazvřel jsem jak parchant - a vrehol večera byl za mnou.

Totíž - zpěvák B.D.I. sice po posledním přidavku zahlásil - „tak, a teď přijdou ARTIMUS PYLE a natrhnou vám prdel“, v porovnání se svou dnešní předkapelou mi ovšem A.P. zněli docela tuctově. Jasně, přeháním, v žádném případě to nebyl žádný odvárek, nýbrž odbrzděná lokomotiva, jejímuž strojvůdci z toho fikotu jablo, takže teď bezustání mašinu zrychluje, i když to vypadá, že už zrychlit nelze. Jinými slovy: velmi solidní řezničina - jenže pro moje uši v tu chvíli bez nápadu, který by mě rajcnul a rozpálil. Co se ovšem očí týče: přátelé, kdyby pro nic jiného, tak kriz podívanou stál tenhle gig za účast. Takové trio aby člověk pohledal! Kytarista: lehce nafotovatěly dobrák od kosti, který se nahrbeně šoural po pódiu, přičemž mu triko vzdouval velmi solidní pivní mozůlek. Basák (a obstarával i mikrofon): vlasatý a bradatý čahoun, který na sebe během vystoupení strhával největší pozornost - při jeho rozměrech stačilo zatřást mánou a hned ho bylo plně pódiu - a on byl navíc samý výskok, až jsem trnul, kdy se hlavou řízne o strop. No a ten řezník vzadu za škopkama! Před akcí to byl takový nenápadný menší typek v mikíně, furt s kapucí na hlavě - a pak, před vystoupením, mikču sundal - a vyvalil bicepsy jak moje stehýnka (nepřeháním!). Na webových stránkách czechcore jsem tuhle zahlídl pár jejich fotek zrovna z Vrahouna - pokud jste koncert prosvíhli a chcete si udělat barvitější představu, mrkněte tam. Ale příště raději přijďte rovnou!

#### 28.4. - MALIGNANT TUMOR, DISTROY

Sem tam nebyl. Sem měl toho rachotu po dvou vikendových koncertech VVB v Čechách plně zuby.

#### 7.5. - TOGRA, HOPE DIES LAST, THE FUX, MANSIC

Sorrrii! Uzávěrka je tu - takže o tomhle gigu si počtete v příští Vrahůdce. Nebo o něm do příštího čísla napišete! Těším se! Vy ne?

**JAZZ A HRŮZA??**



*no copak se nám to tu mrská, copak nám to čeří vlhky na stojaté hladině našich všedních (tak všedních!) dnů?*

\*\*\*tak především split epko HOMOCONSUMENS / VÝBOR VEŘEJNEHO BLAHA - podívej, tenhle vinyl prostě **ne-mů-žeš** nemít! tak bizarní stylovou kombinací jen tak nenajdeš - na jedné straně hardcorová (praso)palba (řerový studiový zvuk), na druhé straně rapem zmutovaný punk (řerový živák), k tomu příloha o genových manipulacích...a navíc, přátelé, co si budeme zastírat - V.V.B. je kapela, ve které hraju.

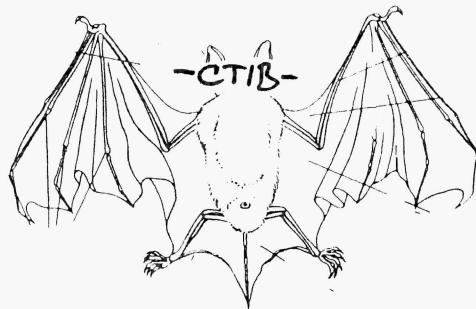
\*\*\*u! trvalo to opravdu, ale opravdu dlouho, nicméně LP hustopišských AD CALENDAS GRAECAS je konečně na světě. věřím, že po těch letech je to pro calendáře spíš dárek na památku (já to znám!), jenže tenhle punk je muzika nadčasová, takže by si desku měli pořídit nejen sběratelé, ta jen tak nevychladne!

\*\*\*naopak jeden čerstván - FOOLOCRACY si vydali kazetu „Sebekrádež“ - a i když zůstanete při pouhém poslechu ochuzeni o Kubcův neobyčejný pódiový šarm, nebudete litovat.

\*\*\*ještě o HOMOCONSUMENS - jejich první kazeta má teď znovu vyjít na splitku se SEE YOU IN HELL - a navíc to má být benefit na Vraha (vzkaz všem zúčastněným: věřím, že to tak leckdy nemusí vypadat - ale ceníme si vaší pomoci. moc díky!).

\*\*\*a HOMOCONSUMENS do třetice - bude to jedna z kapel, které si budete moct poslechnout na Hlubokou orbou chystané vinylové LP kompilaci. z dalších partiček, co by se tam měly objevit, vim o INNOXIA CORPORA a SICHERHATESYSTEM, a předpokládám, že i SEE YOU IN HELL.. a dál už nevím.

\*\*\*teď dvakrát z domova: 1) CO-CA chystá desetipalcový vinyl „Ku prospěchu všech“, který bude obsahovat starší dosud nevydané nahrávky. 2) CO-CA dokončuje novou nahrávku - čili v současné sestavě zaznamenaný současný repertoár (kdo byl v poslední době na jejich koncertě, nejspíš ví, co mám na mysli).



# KRÓTKI KURS

BODY 3

# POLITYCZNY

# PRAWICA



# LEWICA



# CENTRUM



\*  
příklad  
KRÁTKÝ POLITICKÝ KURS  
Levice - pravice - střed - a vyberej!

Hledat místo  
Teď projíždím těmi skalami před Černotínem  
úskali. Proplout skrz  
Všimati si znamení  
Tvoje žena tě mihuje  
Mihujáš celý svět  
Mihujáš život  
Zkoušíš jej žít  
Učíš se jej žít.

Zvyk je nejléší zabijec  
Vykvaltí černé bezy a víané ornamenty  
Smysl za smyslem

Vedro už týden. Bez směřování  
Jen vítr občas před vraty na lipě pohne větvičkou  
Psi se povahují v kotech a čekají na soumrak.  
Umělý chrup  
Stínolany  
A já.

\*\*\*

Hamlet se ptá  
I když nad křišťál jasně ví  
Jestli opravdu až takto  
Je svět nízký

A on je

\*\*\*

Jsem robot řídicí roboty  
Funkující robot řídicí roboty

Pomoz si ven  
Skrze meditaci tichem a pravidelností pohybu

\*\*\*

Kravaty září čistotou  
Ale pod slovy kape kal světa

Přej si, aby to tak nebylo

Co čistě na pohled  
Na omak lepší se jak bonbon

Škraboška na plese  
v soukromí spadne  
A ty v prohcuných spodkách

Válka! Zase jsem na ni začal myslet. Bude brzo, to je jasné. Ale kdo se bojí války? Nebo spíš, kdo se bojí bomb a kulometů? Vy ne? Já teda jo a se mnou všichni, kteří už tyhle věci viděli na vlastní oči. Ale válka samotná není důležitá, horší je to, co přijde po ní. Svět, do kterého se řítíme, svět plný nenávisti a hesel. Stejnokroje, ostnatý drát, gumové pendrekky. Tajně celý, kde umělé zářivky svítí dnem i nocí a lizlové vás sledují i ve spánku. A průvody a plakáty s obrovskými tvářemi, milionové davy skandující jméno svého vůdce do zblbnutí, až mají dojem, že ho doopravdy zbožňují. Přitom ho pořád ve skrytu duše nenávidí tak, že je jim z něho na bliti. Tohle všechno se stane. Nebo snad ne? Někdy si myslím, že je to nemožné, jindy mám za to, že je to nevyhnutelné.

(G. Orwell: Nadechnout se)

Poslíček mě informoval, že v hotelu je restaurace. Šel jsem se do ní najíst, zjistil jsem, že stoly stojí venku na chodníku na rohu ulice. Všechno tam bylo hezky upraveno pod nízkými chlívovými oblouky moderních linií, byl tam chládek i volné stoly. Ale přesto jsem si raději sedl dovnitř, kde bylo dusno, protože jsem si cestou do hotelu všiml, že na obrubníku před restaurací sedí částička bot. Byl jsem totiž přesvědčen, že se ty děti na mne vrhnou, jakmile se posadím venku.

Potom jsem zaskleným oknem ty chlapečky pozoroval. Venku se posadilo několik mladíků. Chlapci se seběhli, že jim vyčstí boty, ale mládence je odmítl. Chlapci dál nenalehali a znovu se posadili na obrubník. Překvapilo mě to. Po chvíli se zvedli tři muži v oblecích a odešli. Chlapci přiběhli k jejich stolu a pustili se do zbytků. Během vteřiny byly talíře čisté. Zbytky na ostatních stolech dopadly stejně. Všiml jsem si, že ty děti jsou značně častotné. Když rozlily vodu, utřely ji svými hadry na boty. Všechny talíře důkladně vylizaly a jedly dokonce i kousky ledu, které zbyly ve sklenicích s vodou, a kousky citronu i s kůrou ve zbytcích čaje. Nenechaly absolutně nic.

Během pobytu v hotelu jsem přišel na to, že majitel restaurace má s dětmi dohodu, že mizou postavat u restaurace, aby si vydělaly trochu peněz od zakazníků. Měly dovoleno dojídat zbytky za předpokladu, že nebudou nikoho obtěžovat a nic nerozbijí. Chlapci bylo jednat ve věku od pěti do dvaceti let, ale nejstarší se držel poněkud stranou, protože ostatní ho záměrně odstrkovali a posmívali se mu, že mu rostou chlupy na ohanbí a že už je moc starý.

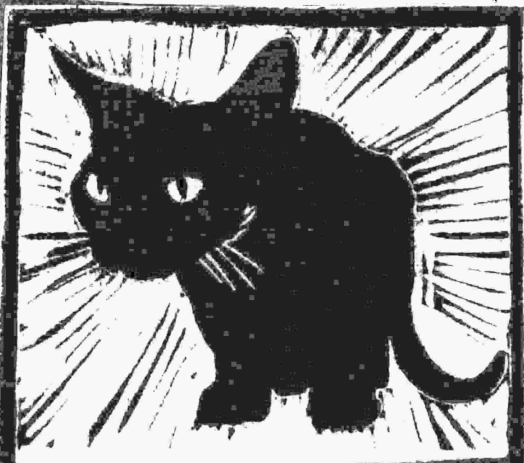
Tři dny jsme pozorovali, jak se vrhají jak supi na ty nejhubenější zbytky a docela jsem z toho znalomyslně. Odjížděl jsem z města s pocitem, že tyhle děti, jejichž svět je vymezen denodenním bojem o kůrku chleba, nemají vůbec žádnou naději. „A tobě je jich lito, že?“ zvolal don Juan lázavě. „Jistě.“ „A proč?“ „Protože mi záleží na blahu mých bližních. Jsou to děti a jejich svět je ošklivý a lacný.“ „Počkej! Počkej! Jak můžeš říct, že jejich svět je ošklivý a lacný?“ napodoboval posměšně don Juan. „Ty si myslíš, že jsi na tom lépe, že jo?“ Souhlasil jsem. Don Juan se mě zeptal, proč si to myslím. Rekl jsem, že ve srovnání se světlem těchto dětí je můj svět nekonečně rozmanitější a bohatší na zážitky a příležitosti pro osobní uspokojení a rozvoj. Don Juan se přátelsky a upřímně rozesmál. Prohlásil, že nevím, co říkám, že přece nemůžu vědět, jak bohatý svět a kolik příležitostí mají tyto děti.....

..... „Pomáhá ti ta tvoje svoboda a možnosti, abys byl člověkem, který je oddán poznání?“

„Ne.“ řekl jsem důrazně

„Tak jak tedy můžeš ty děti litovat?“ řekl s naprostou vážností. „Každé z nich může poznat. Všichni, kdo jsou oddáni poznání, které znám, kdysi bývali jako ty děti, co dojídají zbytky a obizují stoly“.....

Carlos Castaneda  
Oddělená skutečnost



„Zradila jsem tě,“ řekla bez úvodu.

„Zradil jsem tě,“ opakoval jako ozvěna.

Znovu na něj pohlédla s nevolí.

„Někdy,“ pokračovala, „člověku pohrozí něčím, čemu se nedokáže postavit, na co ani nedokáže pomyslet. A potom člověk řekne ‚Nedělejte to mně, udělejte to někomu jinému, udělejte to tomu a tomu.‘ Později může třeba předstírat, že to byl jenom úskok, že to řekl jen proto, aby toho nechali, a že to doopravdy nemyslel. Jenže to není pravda. Ve chvíli, kdy se to děje, to člověk myslí vážně. Myslí si, že neexistuje jiný způsob, jak se zachránit. Chce, aby se to stalo tomu druhému. Čerta starého mu záleží na tom, jak bude ten druhý trpět. Myslí jen na sebe.“

„Myslí jen na sebe,“ přitakal.

„A pak už k tomu druhému necití to, co předtím.“

„Ne,“ řekl, „necití to, co předtím.“

(G. Orwell, 1984)

Představovat vám spisovatele George Orwella by nejspíš bylo zbytečné. Jeho proslavené pochmurné vize „1984“ a „Farma zvířat“ patří v Česku ke knihám stále čteným - a stále podnětným. Myslim, že je to proto, že v nich Orwell velmi vystižně popsal nejen vnějškovou realitu světa pod stálým dozorem mocných nad bezmocnými (což, pochopitelně, nacházelo odezvu především mezi čtenářskou obcí předpřevratového Československa), ale také totální MECHANISMY - které fungují i dnes, v systému hrdě (a velmi, velmi nepřesně) pojmenovaném demokratický. Důvodem, proč se o tomto autorovi rozepisují právě teď a tady, není letošní kulatá orwellovská výročí (nar. 1903), nýbrž fakt, že v nakladatelství Odeon právě vychází jeho do češtiny dosud nepřeložená kniha „NADECHNOUT SE“ - přičemž překlad má navíc na svědomí člověk, jehož s Vrahem važí vztahy přátelské i spolupracovnické.

Čau, Kope! Pokud se, prosím, popsat cestu, která vedla k vydání tvého překladu knihy Nadechnout se.

Všechno začalo v olomoucké Ponorce, kde jsme s Matthew Sweney (i tučí v Olomouci na FF) měli řeč o Orwelovi. Pokud Orwell, tak ne ani tolik Farma či 1984 ale "Coming up for Air", řekl mi. Ja si tu knihu o d něj vyžádal, přelouskal a doted sdílím Matthewovo nadšení. Pořad jsem byl ale jedním z hrstky lidí, ke kterým se ta kniha u nás dostala a přišlo mi lito, že si to nemůžu přečíst ti, co nevládnou AJ. Drze jsem to tedy nabídl Odeonu. Tam mě kupodivu neodpalkovali, ale chtěli po mě recenzi a překlad prvních cca. deseti stran. Šefredaktorovi se to líbilo, ale vše ještě musela posvětit editní rada. S autorskými právy na román problém nebyl!

Můžeš krátce shrnout, o čem knížka je?

Je to o středostavovském pojišťovákovi ve středních letech, který pluje uprostřed hlavního proudu společnosti, přestože ji rad častuje ironickými komentáři. Jednoho jarního dne ho ale osvítí sluníčko a popadne ho touha vydat se proti proudu. Utíká ze světa, kde je jakakoli dchylka od normálu nepřipustná. Do tohoto normálu se paradoxně vejde široká škála rozličně ujetých lidí, od ministerského předsedy přes papeže až po zasloužilého antifašistu. Ve sve myslí cestuje proti proudu do krajiny svého dětství, kde nachází smysluplný pramen života. Tuto cestu zpět se odhodlá učinit i fyzicky. Místo rodného městečka ale nachází průmyslové město. Všechny zachytivé body jsou tytam. Pramen je zabetonovaný a chlorovaný. A k tomu všemu nad hlavou burácejí bombardéry.

\*George Bowling



Jen žádné strachy!

Rodinná akce je v dohledu, ale nač stahovat gate, když pruser je ještě daleko. No jo, ale až tam vletím, abych náhodou nečuměl. A vše začalo nevním. Neuvěřitelně, každopádně stereotypně, nevním. Každé nové fázi, navíc po dlouholetém spočtu jedné rodiny střední vrstvy, potřebuje provětrat. Zahradnická výstava v Olomouci "FLORA", na doporučení ostatních rodinných příslušníků se jeví jako dobrý cíl. Podotýkám nikoliv můj, ale kdo se pta na názor 17-ti letého synáčka z hyearechickým uspořádáním rodiny první paní a potom pes. Nic naplat, nějaký Franta s Růžou říkali že je to nema chybu a jede se. Brzy ráno vstanout, oholit, posídat, zaznamakovat s oblečením, po dvou kilometrech se vrátit pro peněženku a jede se směr Olomouci. Jsme rodina!

Příjemná konverzace hasne kdykoliv vztáhnou ruku k radu, nebo máti keca do řízení memu profesionálně řidičnu otcí, ale když člověk přestane vřumtat, je pohoda. Spikleneckké vyjezdý s otcem proti matce naladě jen napomáhají a není co řešit. Je pohoda. Ani to prase v červeném favontu co jede před námi, nikoho kromě šofera nerozhaže. Jsem spokojený. Pobroukávám si do rytmu chrčícího rádia a vypada to že favoriti řidi ženská !!

Teď s odstupem času, je to neuvěřitelně dostatečně neprožity sen. Čele to byl sen Flora mě moc nenadchla. Ani tak za to nemůže želva a kudla co mi naši nekoupili, ale ty stanky, plus květinové výstavy staly fakt za hovno. V obvyklém rytmu naší rodinné tradice (což znamená, máti věčně pozadu a čekání, nebo věčně vpředu a hledání, bratr nezvěstný snad po celou dobu a otec každých pět minut nasrané cigaro), jsme prolezli všechny zahrady, nakoupili zbytečnosti a vyrazili směr domov, s tím že se někde nadlábnem. Unaveni, ale spokojeni (až na borce bez kudly a želvy) nám cesta příjemně ubíhá.

Těch pár teček není náhoda. Otepělé smysly, zablesky ze trny, nelidský křik, bílé nemocniční prostředí, nářek, pláč. Někdo se semnou bolestivě loučí. Řekl bych že to byla moje matka. Tělem mi projela ostrá bolest a věci začínají nabývat realnější tvary a zapadat dohromady. Ale furt mi tu něco nesedí. "No tak povzbuď přece svého bratra ať se vyčůrá, jinak mu budem muset napichnout saček. Soustředím se na povely sestřiček. Můj bože!! Tahle hezky jsem neřekl bratrovi celé léta. Miluji ho. Vybauuji se mu věci které jsem si nezapamatoval. Někdo se semnou bolestivě loučí. Řekl bych že to byl můj bratr. A pořad mi tu něco nesedí. Neslyším třetího. Pochvala ze strany sestřiček. Můžu čůrat. Věci začínají nabývat čím dál realnější tvary. Myslím že člověk by neměl jen tak zbudharna vypouštět z držky slovo zoufalost. Zoufalost je kruta. Neuvěřitelně krutá a je to známka STAVU OHROŽENÍ. Bytostného ohrožení. Chci chápnot tady a teď. Je u mne můj duchovní otec (farář) a já se definitivně zesypu. Postupně pláču a přecházím do záchvatu. Už nikdy víc, nikdy víc. Jsem ze sebe nevydal víc bolesti. Další návštěvy ignoruji a čumím do blba. Přichází první diagnóza, zcedlo, abych mohl zhodnotit svůj domláčení a zešity kšicht. Ale stejně mě tu něco nesedí a doufám. Další jehla a propadam spanku. Ráno přichází "opravdová" bolest a věci jsou už naprosto zřetelné. Na sebevraždu už nemyslím, vadí mi stehy v puse a tupě zírám. Chytrá mi přijde zvěstovat to, co už jsem instinktivně vyčetl.

"Měti jste autonehodu a tvůj otec nepřežil. Matku s těžkými zraněními převezli do Zlína a tvůj bratr bojuje o život v Ostravské nemocnici.

Nerna žít?"

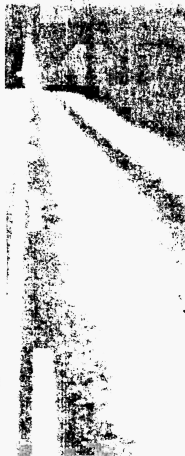
Nevydám ani jednu zasranou, skurvenou, zajebanou hlášku.

"Neboj se, všechno bude zase dobré."

"Vypadni, chci být sám."

Můj bože, podruhé jsem se narodil! Ještě jsem neměl chápnot.

Sem tam se sám sebe zeptám kvůli čertu.





### SORRY, NETANČÍM. MOJE CHYBA

Když řeknu, že Vrah je punkový klub, znamená to, že tu fungujeme na základě určitých myšlenek a zásad - a ne že zde hrají jen punkové kapely. Od začátku jsme se snažili neuzavírat se stylově - náš záměr byl dát prostor tvůrčím činnostem jakéhokoli druhu, pokud s námi budou nějakým způsobem souznít. A tak na Vrahovi párkrát našli útočisté lidé, kteří frčí v taneční muzice. Hudba tohodle ražení nikoho z okruhu těch, co mají fungování Vrahouna bezprostředně na triku, prakticky vůbec neoslovovala, připadalo nám ale, že vyrůstá z podobných názorových kořenů jako punková subkultura. Ovšem na taneční akce se většinou přišli vyvařit borci, se kterými jsme si těžce nekápli do noty - a často dokonce i sebranka přímo protichůdná našim představám o lidech, se kterými chceme Vraha sdílet: rozežraná a bezohledná zlatá mládež, týpci na tvrdém fetu... Jistěže, nejenom taková chodili, a dost možná, že ti v klidu měli převahu. Jenže my jsme stejně po každé tanečce vždycky seděli jak pecky (-vyflustnuti) a říkali si - no, to zas bylo něco... ale třeba třeba jsme jenom zbytečně nabroušení, bo nám ta muzika nesedí... no tak jo, tak to prubnem ještě jednou... Ale poslyšte, proč vlastně? Nejsme profesionálové, koncerty děláme pro potěšení - lidí, co přijdou, i nás samotných. Myslim, že z většiny muzik jde tenhle přístup cítit. Taneční parties pro nás ale znamenaly především stres, ztracený čas a nervy. Nechej, aby můj článek působil zbytečně útočně, nemám potřebu navážet se do lidí za to, že mají rádi tuhle muziku, kterou já příliš nemusím. Spolu s ostatními spoluvrahy jsme jen prostě došli k závěru, že v našich očích u těchto akcí převažují zápory, a proto je už na Vrahovi nebudeme pořádat. Žij a nechej žít! -CTB-

PACIFIZM? JEŠTEM ZA!  
UWIELBIAM PACYFIKOWAĆ  
MAŁE WIOSECKI!



překlad:  
Pacifismus? Proč ne? Rád pacifikuju malé vesnice.

## Jak jsme pletli z hovna bič

Flákal jsem se s Robertem po Hustopečích Byl konec roku 1994 a nudu jsme zabíjeli jak se dalo Já už hrál doma pár měsíců na bubny a v hlavě se mně honilo založení kapely V té době jsme začali srát na metal a začali aktivně poslouchat punk Najednou Robert přiběhl s objevem, že už má zkušebnu u nějakého týpka u nádraží Byla to taková šopa za barákem v zahradě a majitel z Prahy nic nenamítal,neboť jeho syn byl jeho kámoš a později i můj Do jara 95 jsme si z toho udělali místnost na mejdany a intenzivně začali shánět další lidi do kompletní kapely.První na řadě byl přistěhovalec od vedle Robert ho znal,byl to hipík Hostýn a na basu už prý coisi hrál.Na kytaru jsme dostali typ z Valmezou,prý nějaký Kanál.I on byl pro to zkusit.Robert byl donucen chytit mikrofon A tak z jara 95 jsme začali hrát Už tehdy jsme si vyjasnili názory.že budeme hrát punk a že to nebude o pičovních /po vzorech např Dead Kennedys nebo No Means No/,Spíše než hra se nám dafilo jedno velké extempore proložené jedním velkým mejdanem až do léta,kdy jsme poprvé vyjeli na kolách zahrát na koncert do nedalekých Komárovic.Spatný apec,dokonale fiasko,všichni sjetí,Hostýn na tři struny a fakt trapas, hlavně nás Následovaly špatné koncerty v Kroměříži, ve Vsetíně pod různými názvy až s tím Robert sekl.Celkem rychle jsme našli náhradu Lochnese, který už měl se zpěvem určité zkušenosti.Začali jsme více makat a hrát koncerty pod názvem AD CALENDAS GRAECAS.Už od začátku se k nám přidal kámoš z hustých Hulan, a protože neměl hudební využití,musel si založit kapelu.Místo basy chtěl mu zůstat kytara.Na basu Pepek z hustých ale vzápětí odešel na vojnu.Hostýn vzal basu a já bubny.Zpěvák nebyl tak jsem si za bubny vzal i hlavní zpěv.Kapela dostala název FART AGAINST THUNDER.Hráli jsme skoro denně a Robert si založil instrumentální kapelu MOXIE /Robert +Hostýn basa,Kubec bítí/,Moxie mělo pár spíše neúspěšných koncertů na Valáchách.Ve zkušebně to ale bylo velmi silné a dochovala se jen jedna nekvalitní nahrávka a po čase se kapela pozvolna rozpadla.A.C.G společně s F.A.T to léta táhly samy.Obě kapely aktivně koncertovaly nejen na Valáchách,ale také pravidelně v Jeseníkách, po celé Moravě a hodněkrát i na Slovensku.Kromě našich soudobých kapel s kterými jsme měli spoustu koncertů jsme hráli i se zahraničníma jako třeba Homomilita, Eboley /GB,D/, Construct, Ot Pollou, La Fraction, Chaos U.K., War Machme, The Fantom Limbe, Ztracou a mnoho dalších.Psalo se jaro 2001 a na scénu vyzrála kapela FOOLOCRACY.Kluci hráli již dříve, přestěhovali se k nám do zkušebny do Hustopeč, což nám pomohlo s aparátem.Sháněli zpěvačku,ale nakonec oslovili mně asi proto,že jsem se často flákal na jejich zkouškách.Dělali jsme premiéru Foolocracy v Hranicích v garáži.Druhá kapela A.C.G se ten večer záhadně naseštil,tak to za ně vzal fart against thunder.Ten večer zahrál výborně, ale bohužel naposledy.Nikdo to tehdy netušil.Foolocracy i Ad Calendas Graecas fungují stále do těchto chvil.Po pár rokách keců v hospodě jsme si založili s našim mecenášem Standou a kámošem Věnce undergroundovou kapelu OKO.Původně měla zahrát jen jednu jako překvapení na našich tradičních výstavách v Hustopečích.Vymklo se nám to z rukou a nedávno jsme to zpečetili nahrávkou.Znovu jsme se otevřeli světu a poslední necelý rok jsme ve zkušebně nechali zkoušet novou kapelu pojmenovanou SBIRANICO.

A konečně význam tohoto článku psaného převážně v minulém čase je ten,že po více jak osmi letech z důvodu rekonstrukce přicházíme o naše zázemí,zkušebnu.O místo,kdy před roky vznikaly naše názory, myšlenky a touhy něco dělat.Byly to spontánní roky ovlivněné především punkovou muzikou a názorů z ní vycházejících.Vše bylo dobrovolné a bez pravidel.S kapelama jsme procesovali spoustu míst a viděli spoustu lidí.I když jsme byli spíše uzavření,přes zkušebnu proudilo nespočet našich známých,kteří ale když nechopili nástroj,lehce se ztratili.Provoz zkušebny byl nepřetržitý.Mimo muziku jsme se bavili pikniky na zahradě,poslechovkami,připravou topení na zimu, nohejbalem na cestě,létajícím talířem,pinpongem,sečením trávy,běháním po polích,pofádáním koncertů,koupáním a všim co nás napadlo.Vždy jsme uvítali a pohostili návštěvy včetně zahraničních Phalanx a Re-Sick-Nation.

Celkově vzato,byly to krásné roky,poučné a plodné.I když jsme téměř nebyli vidět v časopisech /se mnou nevyšel nikdy žádný rozhovor/ snad proto,že jsme si dělali co chtěli a s nikým jsme nikdy moc nepekli a nikomu nepochlebovali.A mi nahrávkově jsme toho moc nestihli.Myslím si,že všechny kapely,které ve zkušebně zkoušely byly naživo velmi časté a příjemné a my sami jsme měli z živých koncertů největší radost.

Svým způsobem byla zkušebna u nádraží v Hustopečích velmi tajemným,uzavřeným a okouzlujícím místem.Zarostlé stromy,kterým jsme říkali čarodějnice byly v noci velmi mystické a celková atmosféra byla cítit starou dobou.Mý samí opředeni špatnou pověstí jsme si šli vlastní cestou a málokterý průser nás rozhodil.Nic ale netrvá věčně a to je dobře.Nás teď čekají nové zkušenosti na novém místě s novou inspiací.Víme,že změna je život,ale hlavně víme co chceme.

Kubec

